

omtalt i Anmærkningen, fordi de finder Undersøgelsen generende. Og hvis dette igen er rigtigt, kan jeg ikke se rettere end, at saa maa man med Rette kunne sige, at der er en bevidst Hensigt. Det maa der være; hvis man i Anledning af Undersøgelsen tager Pengene ud af Banker og Sparekasser og, som Hr. Bang siger, sætter dem i Værdipapirer, fordi disse er vanskeligere at kontrollere, maa man have en bestemt Hensigt dermed, og derfor mener jeg, det er tvingende nødvendigt, at man faar drøftet en eller anden virksom Maade, hvorpaa man kan faa de virkelige Indtægter frem.

Hvad dette angaar, har jeg ved tidligere Lejligheder udtalt Ønsket om, at der skulde være Regnskabspligt i Landbruget som i andre forretningsmæssige Virksomheder. Jeg har imidlertid gjort den Erfaring her i det høje Ting, at dette møder en meget stærk Modstand. Derimod har jeg haft den Glæde, at ærede Medlemmer af dette høje Ting udtalte som deres Ønske, at der i Stedet for en Regnskabspligt blev indført en tvungen Statusopgørelse i autoriseret Bog. Det er blevet anbefalet af det ærede Medlem Hr. Henningsen, og det er blevet anbefalet af det ærede Medlem Hr. Sporn-Fiedler, og for at faa noget, som dog altid er bedre end slet ingenting, vil jeg stille mig paa det Standpunkt, at jeg accepterer disse Tilbud fra Landmænds Side. Jeg vil derfor rette det Spørgsmaal til den højtærede Finansminister, om Ministeren vil forelægge et Ændringsforslag til Skatte-lovene gaaende ud paa, at der indføres Pligt til en saadan Statusopgørelse i autoriseret Statusbog.

Dette tillægger Hr. Immanuel Bang stor Betydning. Han udtaler sig ret udførligt om denne Sag, idet han anbefaler tvungen Statusopgørelse i Landbruget. Han udtaler sig om, hvad Værdi man kan tillægge den, og jeg vil med den højtærede Formands Tilladelse citere det ikke særlig store Stykke, i hvilket Hr. Bang udtaler sin Mening derom. Han har forud for sine Udtalelser anført en hel Række Eksempler paa, hvorledes man kan tage fejl ude paa Landet, og saa fortsætter han:

„Saaledes kunde jeg nævne mange Eksempler paa, at denne Skattedemoralisation er udbredt i vide Kredse i Landbefolkningen. Det bedste Middel til at komme dette Uvæsen til Livs vil være at indføre den tvungne Statusopgørelse i autoriseret Statusbog. Der vil maaske blive indvendt herimod, at de for lave Formueopgivelser i saa Fald vil blive indført i Statusbogen, ligesom nu paa Selvangivelses-

skemaet. Men dette er ikke rigtigt. De bogføringspligtige næringsdrivende (handlende, Haandværkere m. fl.) optager jo Status i autoriseret Statusbog. Nu er Forholdet det, at det ganske vist er den almindelige Regel, at de bogføringspligtige, der ikke trænger til Bankkredit, søger at komme saa langt ned med Formuen som muligt, ligesom de selvfølgelig alle søger at knibe det mest mulige paa Indkomsten. De „trykker“ Formuen, hvilket kan gøres paa flere Maader. Varelageret skrives for kraftigt ned, der afskrives for rigeligt for Inventar og Maskiner, og de udestaaende Fordringers Beløb reduceres. Men alt dette er dog som oftest ikke mere, end det i hvert Fald rent forretningsmæssigt set kan forsvares.“ Og nu kommer det, som er Hovedsagen: „De gør derimod ikke det, som Landmændene altsaa i stor Udstrækning gør sig skyldige i, nemlig at skrive for lave Beløb som indestaaende i Banker og Sparekasser. Ganske vist har jeg set enkelte Tilfælde heraf, men det er Undtagelser. De forretningsdrivende ved, hvad de udsætter sig for, hvis de saaledes optager falsk Status. Der er ingen Tvivl om, at det samme vilde blive Tilfældet for Landmændenes Vedkommende, hvis de skal opføre deres Status i en højtidelig autoriseret Statusbog.“ Her staa altsaa en Autoritets Ord for, at det vilde være af Betydning at faa indført denne Pligt til Statusopgørelse, og denne Tanke er her i dette høje Ting anerkendt at være rigtig af 2 ærede Medlemmer, som i denne Sag er særlig sagkyndige. Derfor tillader jeg mig at spørge den højtærede Finansminister, om han er villig til at fremsætte et Forslag, der sigter henimod en saadan tvungen Statusopgørelse. Imidlertid tror jeg ikke, at det er helt fyldestgørende endda. Jeg vilde mene, at man ogsaa burde ændre Sættningen af Ligningsmyndighederne i Landdistrikterne. Det har jeg tidligere nævnt. Jeg mener stadig, det vilde være rigtigt, fordi Ligningsmyndighederne ude i Landdistrikterne er af en ensartet Karakter i højere Grad end i nogen anden Art Kommuner.

Efter at jeg nu saaledes har gjort Rede for, hvad jeg ønsker i Anledning af den Undersøgelse, der er foretaget, en Undersøgelse, som jeg ønsker udvidet saa meget som muligt, vil jeg kun gøre et Par Bemærkninger til Slut.

Man har fra ærede Medlemmer af Venstre været meget oprørt over, at vi i det hele taget tog dette frem, og giver det Udseende af, at jeg sigtede hele Landbostanden, hele Gaardmandsstanden for at